

[סגור חלון](#)

אשה, ילדים - וגלוק: 3 מבין 160 אלף ישראלים עם נשק - נחשפים

שחר האנליסט מעדיף אותו קטן וזריז, ליאור מצטנע ומסתיר אותו ואלון למד לא לדבר עליו בדיוט הראשון ■ "לאזור של בליינים ואלכוהול לא כדאי לקחת נשק"
שירי דובר 30/5/13

הפעם הראשונה בה אחז שחר (ינסוביץ) ינאי בנשק, הייתה בגיל 12. שיטוט מקרי עם חבריו בסמוך למטווח ברעננה, גילה כי במקום מתקיים חוג קליעה ברובה אוויר, מה שקלע לטעמו. "מבחינתי, זה היה חוג כמו כל חוג אחר אליו הלכתי כנער. ניסיתי חוג טיסנאות, ג'ודו, טניס, אבל חוג הקליעה היה היחיד בו הצלחתי גם להתמיד".

- ההורים לא נבהלו מהתחביב החדש?

"להפך, הם אפילו עודדו אותי. לענף הקליעה יש המון איכויות למתבגר. הוא דורש ריכוז, משמעת גבוהה, מוטוריקה עדינה וקואורדינציה. הם גם הבינו שאני רציני".

וינאי באמת לקח את הנושא ברצינות. ההתמדה, והכישרון שהתגלו בנער הצעיר הובילו אותו עם השנים לנבחרת ישראל, לתואר המכובד אלוף אירופה, והפכו לחלק מרכזי בחייו, גם היום כשהוא כבר נפרד מהתחום ועוסק במקצוע "קונבנציונלי" ושונה לגמרי.

"בגיל 16 קיבלתי במתנה את הרובה השני שלי", מספר ינאי. "זה היה טוטו 0.22. היום אי אפשר לקבל רובה כזה לפני גיל 21".

- ממי קיבלת מתנה כזו?

"מהורים".

נשק חם

מדובר בנושא חם העולה שוב ושוב, יותר מדי, על סדר היום. מקרי הירי בתוך המשפחה למשל, הם שגרמו בעשור האחרון לבחינה מחודשת של ההנחיות והתקנות, לצמצום מספר כלי הירי הפרטיים בשוק, ולהעברת האחריות לרשיון, ממשרד הפנים לידיו של המשרד לביטחון פנים.

לכאורה קל מאוד לקבוע כי "המלחמה" הזו ברורה ומוצדקת. כלי נשק נועדו להרוג, ולפיכך הסכנה תקטן אם החזקתם תיאכף בחומרה. עם זאת, נראה כי מדובר בנושא שאינו כל כך מובן מאליו, ובכלל, יש בו הרבה יותר משני צדדים מנוגדים. הגורמים המעורבים כאן שונים ודומים, והאינטרסים, זהים וצולבים בו זמנית.

ככל שנוגע הדבר לגישה לרשיון ואחזקת נשק בישראל, יש לינאי ביקורת קשה. "עד לפני עשור היו כאן מועדוני קליעה של הגדנ"ע, מה שהיה כלי חינוכי נהדר שעשה רק טוב, כי הוא הכין את הנוער לצבא ולמשמעת. לצערי, הצבא סגר את המסגרת הזו. בכלל, בתקופה בה התחלתי, לא היו כל אותן המגבלות שיש היום".

ינאי מחזיק היום ברשותו גם באקדח ברישיון, שלא למטרות ספורט, אותו הוא נושא בדרך כלל עליו. הוא החליף סוגי אקדחים לאורך השנים, כשהצמוד הנוכחי הוא צ'כי - CZ 0.40. כשאני מבקשת לראות אותו במסעדה בה אנו יושבים, לא נוח לו עם הסיטואציה. אני מסתפקת

בלהאמין שהוא שם, ומוותרת.

- למה בעצם לקחת איתך אקדח לבילוי במרכז תל אביב?

"תארי לעצמך שבזמן שאנחנו יושבים ומדברים, קורה משהו שמחייב הגעת משטרה. כמה זמן ייקח לכוחות הביטחון להגיע? הרי לפעמים זה עניין שמחייב תגובה בת שניות. אם הייתי יודע שבכל קרן רחוב עומד שוטר מיומן, אני מניח שהייתי מסתפק רק בספורט".

- אז אתה בעצם מגבה את המשטרה?

"אני לא מגבה את המשטרה, ובטח שלא מחליף אותה. דווקא הייתי שוטר במשך כשלוש שנים, ולשמחתי לא יצא לי להשתמש באקדח בזמן אמת. אבל אני חושב שהמדינה עשתה טעות כשהפריטה את הביטחון האישי של האזרחים. מי שמרוויח מזה היום אלו רק חברות השמירה הפרטיות, וזה בא על חשבוננו. הנה, תראי את השומר שבדק לך את התיק לפני שנכנסת. אני לא הייתי רוצה שהוא יהיה זה שישמור על הילדים שלי".

לינאי, העוסק היום באנליזת שווקים, שני ילדים - בת 6 ובן 4, והם לדבריו, לא חשופים לנשק השמור בכספת, אבל ייתכן שיגדלו בעתיד בידיעה שאבא שלהם נושא נשק. "חשוב לי מאוד שהם ייחשפו לנושא בצורה אטית, נכונה ומבוקרת". אשתו, הוא מבהיר, לא רואה בכך כל בעיה. "להפך. הכרנו בזכות הירי. חברה משותפת שעסקה גם היא בקליעה, שידכה בינינו".

- איך זרים מגיבים כשהם רואים שאתה נושא אקדח?

"לא אגיד לך שאין תגובות. יש, והן לא בהכרח שליליות. קורה ששואלים אותי למה אני צריך את זה, ויש שדווקא מתעניינים באיזה סוג מדובר".

- הוא תמיד גלוי?

"ממש לא. אני מעדיף שלא ידעו שהוא עליי. כשהייתי סטודנט, בתקופת הפיגועים, דאגתי לקחת איתי אקדח קטן שיהיה נוח ומהיר לשליפה. גם היום אני מעדיף שהוא לא יהיה גדול וכבד. חשובה מאוד המטרה שלשמה אני נושא נשק, ולכן", הוא מקדים אותי, "השאלה הפאלית לא רלוונטית".

ליאור נדיבי, 53, נשוי ואב לשניים, יועץ לזיהוי פלילי

ליאור נדיבי גדל עם נשק, וברבות השנים הפך הכלי למטרה. נדיבי, קצין משטרה בעברו, והיום מומחה ויועץ פרטי לזיהוי פלילי ("חקירת זירה יכולה ללמד הרבה מאוד על הנשק"), ירה את יריית הפתיחה לקריירה שלו כשהיה בן 6.

למה לתת לילד בן 6 לירות ברובה?

"כי רק אז הייתי גדול מספיק כדי להחזיק אותו. הורי היו באצ"ל, ואבי חשב שמן הראוי שגם אנחנו, הילדים, נדע להשתמש ברובה, כי אף פעם לא נדע מתי נצטרך להתגונן ולהשתמש בו נגדם".

- נגדם?

"כן, והוא לא התכוון לבריטים", מגחך נדיבי. "גם אחרי קום המדינה, אבא שלי היה אומר שהוא מחכה למהפכה שתפיל את מפא"י. זה כמובן בצחוק", הוא מדגיש. "ב-77 היינו בשוק. הוא קרא לנו, וחשף בפנינו סליק שהוא החביא בתוך כד חלב מכוסה בברזנט. הוא שמר אותו מאז 45'. הוא אמר שעכשיו, כשבגין עלה לשלטון, הוא כבר לא צריך אותו ואפשר לנשום לרווחה. האקדח הזה, שטייר 1902, נמצא היום במוזיאון האצ"ל".

נדיבי מציין כי הילדות הזו, היא שגרמה לו להבין גם את הסכנה הגדולה ואת האחריות שמאחוריה. "בדיוק כמו שהוא לימד אותנו לירות, אבא שלי גם החדיר לנו כבר מגיל צעיר את

כללי הבטיחות. ערכנו מטווחים משפחתיים בפרדסים מסביב לבית. אני לא אשכח איך פעם עשיתי לאחי 'באנג-באנג'. את יודעת. בכאילו. בלי מחסנית. אבא שלי ראה את זה ונתן לי סטירת לחי אותה אני מרגיש עד היום. גם כשאמרתי לו שהנשק היה פרוק, זה לא עזר. הוא העביר לי טוב מאוד את המסר שעשיתי משהו נורא".

כשהיה בן 18 קיבל את אקדח הברטה 122 הישן של אחיו, שרכש דגם חדש יותר. "עשינו העברת רישיון. זה היה פשוט יותר כחייל. מאז ועד היום יש לי אקדח, גם אם הוא לא תמיד עליי".

- למה לא?

"אני גר בישוב שקט ליד ירושלים. הדבר הכי מסוכן שיכול לקרות לי כשאני כאן, זה שאיזה תן תועה יתנגש בי".

- ולתל אביב תיקח אתך את האקדח?

"תלוי. בתקופת הפיגועים לקחתי. היום זה תלוי בדרכים בהן אני נוסע, ואם יש מקרה מיוחד בחדשות, אסיר נמלט נניח, אקח אותו עליי. בכל מקרה הוא שמור היטב בכספת שבבית".

- ומה אשתך אומרת?

"היא רצתה שאקח אותה למטווח, אבל עם כל המגבלות וההחמרות האחרונות, זה הפך לפרויקט כל כך מורכב, אז היא ירדה מזה. היא שירתה בצבא במוצב נידח בו כל הבנות הלכו עם נשק. זה לא זר לה. אבל הילדים שלי, בני 8 ו-9.5, יודעים שאני ואבוי להם אם יתקרבו אליי כשאני מנקה אותו".

- תרצה שהם יתנסו בו כמו שאביך אפשר לך?

"פעם היה אפשר לקחת ילד בן 16 למטווח, היום אי אפשר לפני גיל 21".

- וזו בעיה?

"כן. הדור שלי עבר מטווחים בגדנ"ע. היום כבר לא עושים את זה, אבל אנחנו עדיין בדיוק באותה הסכנה ובאותה אווירה מיליטריסטית בה היינו אז. אני מאמין שכדאי מאוד שהנוער יכיר את הנשק ואת כללי הבטיחות. תחשבי כמה כסף אפשר היה לחסוך אם הנוער היה מגיע לצבא עם מיומנות בסיסית. מה שקורה הוא שהיום, בגלל המסות, גם ההכשרה בצבא לא תמיד מספיקה".

- אז אתה רוצה לאפשר לנער בן 16 להחזיק נשק?

"השאלה היא אחרת - למי לתת רישיון לנשק פרטי. צריך שכל מי ששירת בצבא ועושה שירות מילואים פעיל, יוכל להגיש בקשה, ולא יצטרך כמו היום להוכיח שהמקצוע שלו מצריך את זה. כמובן שיש לחייב את מתן הרישיון בבדיקות כשירות בריאותיות ונפשיות. הבעיה היא שהיום יש תבחינים מפורטים, אבל משנים אותם כל שני וחמישי. במצב הנכחי, לוחם מיומן בגולני, שכבר ירה בחייו 700 כדורים, לא יכול להחזיק נשק פרטי, אבל סגן אלוף בשלישות שיועד להחזיק עט פרקר, כן יכול".

אלון פרידנזון, 28, רווק, מדריך ירי

אלון פרידנזון מפרדס חנה הוא בחור מופנם ושקט. כמדריך ירי במטווח, גם הוא כמו ינאי ונדיבי מבחין בין הירי הספורטיבי לביטחוני, ועוסק בשניהם. גם הוא לחץ לראשונה על ההדק של רובה האוויר בגיל צעיר, בתיכון, כתחביב ספורטיבי. ההצלחה וההישגים הכשירו אותו לשירות צבאי כמדריך ירי, מקצוע בו הוא ממשיך גם באזרחות. "ניסיתי גם דברים אחרים ועבדתי בכל מיני עבודות, החל במלצרות וכלה במחשבים, אבל בסוף הבנתי שהמקום שלי הוא במטווח".

- איך מגיבה הסביבה לתחביב הזה?

"בדרך כלל האנשים שאני פוגש מתחלקים לשתי קבוצות. אלה שאוהבים ואלה שלא מוכנים אפילו לשמוע".

- איזה אקדח זה?

"גלוק 19. מה שטוב בו הוא שהוא רב-תכליתי, קל יחסית. מפולימר מוצק. הוא שוקל פחות מקילו".

- רואים אותו?

"אני מעדיף שלא. העיקר שיהיה נוח לשליפה".

- אתה לוקח אותו לכל מקום?

"לסופרמרקט אני לא לוקח אקדח. כשהוא לא איתי הוא שמור כחוק בכספת מקובעת בבית. אבל אם אני יודע שאעדר שעות ארוכות מהבית, כמובן שאקח אותו איתי".

- לבילוי בתל אביב?

"לבילוי לא. באזורים שמוגדרים אזורי בידור והתקהלות, יש אבטחה מקומית ויש אזור סטרילי. גם אם הייתי רוצה אי אפשר. ובכלל, לאזור של בלוינים ואלכוהול לא כדאי לקחת נשק".

- איך מגיבות בנות שאתה יוצא איתן?

"יש שאוהבות, ויש שפחות. אני לא מעלה את הנושא בדיוט ראשון. אם הוא עולה במקרה, אז כן, אני מספר שיש לי אקדח. כמי שעובד במטווח, אני רואה לפעמים גם נשים שמחזיקות נשק, נשות צבא ומשטרה".

***** הכתבה המלאה - במגזין "מנטוק"**